

mat, maanestor Lysskive, der ganske lignede en Glorie, som blot var anbragt lidt for højt.

„Nu haaber jeg, det er tilfredsstillende!“ sagde Pateren og rejste sig omsider efter fuldbragt Gerning.

Men skønt Emanuels Skikkelse nu var dukket under Synslinien, blev Ragnhild staaende som en Støtte. Med et mere og mere forbavset, tilsidst helt forfærdet Udtryk blev hun ved at stirre hen imod den Plet, hvor han forsvandt.

„Vil De sige mig, Pastor Petersen,“ sagde hun endelig og lagde Haanden paa hans Arm. „Er det mig, der pludselig er bleven gal . . . eller hvorledes forholder det sig? Ser De ogsaa tre Sole paa Himlen i dette Øjeblik?“

„Hvad siger De? Tre Sole?“

„Ja. Se, dèr . . . og dèr . . . og dèr!“

„Ja sandelig! De har Ret! . . . De har virkelig Ret!“

Det forholdt sig ganske rigtigt, som hun sagde. Paa hver sin Side af Solen, men i temmelig stor Afstand fra den, saaes i Skyerne en maanestor Lysplet, der blot var en ubetydelig Smule mattere end den egentlige Sol og svagt regnbuefarvet langs med den indvendige Rand.

„Men hvad er alt dette for Trolddom!“ brød Frk. Ragnhild nu ganske ubehersket ud. „Hvad er